

Beszámoló

A 2024-es Communitas ösztöndíjra leadott pályázatom egy kísérleti jellegű táncfilm elkészítését, valamint annak munkafolyamatát vetítette előre. Az ösztöndíj elnyerését követő egy évben a projekt megvalósulási folyamata több munkafázison keresztül, különböző szakaszokban és időben történt, mely során alkotótársaimmal némely részletében eltértünk az eredetileg vázolt elképzelésektől, ám alapjaiban véve nem módosult a tervezett alkotás. Ahogyan a pályázatomban is szerepelt, a film létrejöttében segítségemre voltak Laslo Krisztana, valamint László Otília táncművészek, a filmhez íródott zenemű szerzője Marton Zoltán Richárd, valamint Molnár Csaba-Levente, aki a forgatáson nyújtott segítő kezet. Az elnyert anyagi támogatást elsősorban az ő munkájuknak, ráfordított idejüknek és energiáiknak a honorálására szántam, szintén az ösztöndíj összegéből fedeztem a szükséges díszletelemek, technikai felszerelések beszerzését, azok szállításával, valamint a próbák, a felvételek kapcsán felmerült utazások költségeit is, végül pedig ugyanezen keret tette lehetővé, hogy én magam időt tudjak szentelni a projekt létrehozására.

Azt gondolom, a munkánk legmeghatározóbb és egyben legizgalmasabb velejárója maga a projekt experimentális jellege volt, amely eleinte öntudatlanul, majd idővel tudatosan fonódott össze egyre szervezettebben a körül járni kívánt témával, a közös nyelvvel. A közös nyelvet, mint afféle absztrakciót egyaránt próbáltuk keresni a két táncos eltérő mozgáskultúrájában, az általuk előszeretettel táncolt táncstílusok között, és nem kevésbé a zene, a tánc és a film, mint különböző médiumok között egyaránt. Az angol nyelvű cím, a *Junction* szó - melynek jelentése csomópont -, szintén erre a közös nyelvre utal. Azt gondolom, mindannyiunk számára újszerű tapasztalás volt úgy dolgozni egy alkotáson, hogy annak előzetesen semelyik eleme sem létezett. Közös utazás volt ez, amelynek legszervezettebb motorja volt az arra való törekvés, hogy megértsük, hogyan interpretálják alkotótársaink saját alkotói területükre a koncepció kapcsán felmerült ötleteket, instrukciókat. Alkalomról alkalomra inspirálódott egymásból zene és mozdulat, mozdulat és mozgókép, majd ismét mozgóképből a zene és így tovább. Úgy gondolom, hogy függetlenül munkánk végeredményétől, a kitűzött célt ily módon már e kreatív kommunikációs folyamat során elértük, hiszen ez a különleges, utolsó pillanatig tartó inspiráció-áramlás közöttünk, magunkat különböző módokon kifejezni tudó alkotók között, voltaképpen a közös nyelv maga.

A munkafolyamatot 2024 nyarán kezdtük egy egy alkalmas tréninggel, melynek célja az volt, hogy Otília és Krisztina mozgásának sajátosságait figyeljük meg. A tréning során különböző gyakorlatokat hajtottak végre, melyeket már ekkor videóra rögzítettünk. A gyakorlatok alatt olyan hétköznapi mozdulatokat hajtottak végre, mint leülés, járás, fekvő helyzetből való felállás stb..., a tréning végén pedig ezekből raktak össze egy rövid mozgássort, amivel már a kettejük közötti dinamikáról és együttműködésről is szerezhettünk némi tapasztalatot.

A nyári szünetet követően 2024 novemberében fogtunk neki a következő, intenzív munkaszakasznak, amely december végén magával a forgatással zárult. Innentől párhuzamosan dolgoztam a táncosokkal, valamint a zeneszerzővel, Zolival. Egy részről Krisztinával és Otival próbáról próbára különböző megközelítésekkel kerestük mozgásnyelvük különbözőségeit és hasonlóságait, valamint feszegettük annak a kérdését, honnantól válik táncból egy mozdulat. Mindeközben Zolival a táncpróbákra készített videók alapján kezdtünk el más-más zenei motívumokat építeni. Ez különösen az első hetekben sok bizonytalansággal járt és rengeteg türelmet kívánt meg mindannyiunk részéről, mivel a kölcsönös, egymás munkájára való építkezés következtében sokszor teljesen új irányokba kellett elindulnunk, míg végül elegendő közös pontot találtunk ahhoz, hogy fixálni tudjuk a zenei és a mozgásanyagot. Ahogy egyre több zenei részlet és egyre több mozdulatsor rögzült, a kamerafelvételek mikéntjét is elkezdhettem kitalálni és megpróbálni minél szervezettebben igazítani ahhoz, ami a zenében, vagy éppen a táncban történik. Mindemellett a vizuális elemek kitalálásához tartozott a felvételekhez használt tér, illetve terek megtervezése is, mely kapcsán muszáj volt mérlegelnünk a rendelkezésünkre álló lehetőségeket. Ahogy az már a pályázati anyagban is szerepelt, szándékomban állt, hogy a kész alkotás részeként Otília és Krisztina külön-külön és közösen is megjelenjenek, amely lehetővé teszi a tánc és mozgás terén való különbözőségeik érzékeltetését, valamint azok közös keresztmetszetét is. Ez azonban azzal is járt, hogy szükségünk volt három különböző térre. A pályázat megírása és a kész alkotás között ebben mutatkozik a legnagyobb eltérés. Kezdetben úgy terveztem, hogy mindegyik teret egy, az adott szereplőhöz és koreográfiához hangolt, épített díszlet képezi majd. Idővel azonban úgy ítélt meg, hogy ez számos olyan nehézséget okozott volna és olyan plusz erőforrásokat követelt volna meg, amelyek rengeteg időt és energiát vettek volna el a munka kreatív részétől, valamint az ilyen jellegű munkálatokhoz szükséges szaktudásnak, az azokat lehetővé tevő térnek, időnek és eszközöknek egyaránt nem voltunk birtokában. Továbbá ebben a különös, lassanként formálódó koncepcióban a térrel kapcsolatos elképzelések is folyamatosan alakultak, így végül olyan megoldásra törekedtem, amely lehetőséget kínálhat a későbbi változtatásra is akár. Így végül beszereztem egy zöldhátteret, amelyet utólag, a vágás során lehetőségem lehet aszerint alakítani, hogy mit kíván meg a film végleges formája. Ezen felül aztán a további térelemeket kellett csak beszerezni, amelyre még a forgatás előtti napokban maradt lehetőségem.

A technikai részt illetően egyébként más szempontból, de ugyancsak kísérletinek tekinthető projektet tudhatunk a hátunk mögött. Egyrészt én magam voltam a film operatőre is, holott korábbi munkáim esetén jellemzően megmaradtam a rendezői és előkészítői feladatoknál. Ezt a kihívást fokozta, hogy a szabadabb és kevesebb technikai segítséget igénylő kameramozgások érdekében egy telefon kameráját használtuk, amely nagy felbontásban és magas fps számmal képes rögzíteni. Hovatovább a zöldhátter ilyen mértékben való használata is újdonságnak minősült számomra az utómunkát illetően. A projekt jelen fázisában e tekintetben van még a legtöbb tennivaló, valamint a végső vágathoz vezető folyamat alatt a filmhez készülő dal is némiképp tovább csiszolódik ahhoz mérten, ahogyan a kész anyag megkívánja azt. Ily módon kerekedik majd egészévé ennek a hosszan tartó, "alkotói-párbeszédnek" a végterméke.

Így a folyamat végéhez közeledve ezúton is szeretném megköszönni a Communitas alapítványnak a megszavazott bizalmat és a lehetőséget arra, hogy egy ilyen érdekes és tanulságos alkotói folyamattal tölthessem az időmet az elmúlt hónapok során. Kihívásokban, rátalálásokban, a megismerés és megértés örömében volt gazdag, és azt hiszem, alkotótársaim nevében is állíthatom, hogy jó érzés volt egy ilyen különleges alkotás megszületésén dolgozni.

